

[Kurt Hansen.]

som man i stor udstrækning har gjort det fra mange sider, til et moralsk spørgsmål.

Der er jo ikke noget at sige til, at socialdemokratiet er skræmt over den måde, tingene udvikler sig på på arbejdspladserne idag. Vi ved konkret, at de er ved at miste mere og mere indflydelse, og at troværdigheden på arbejdspladserne bliver mindre og mindre. Vi har set, hvordan man har været nødt til at nedsætte forskellige ØD-udvalg ude i de lokale områder, og vi har set, hvordan man massivt forsøger på at give fællesorganisationerne en renaissance. Vi ved, at de amtsarbejdsmarkedskonsulenter, der nu er blevet vedtaget på LOs sidste kongres, får til opgave at sørge for at slå de aktioner ned, som finder sted i det lokale område.

Meget kort vil jeg lige citere Magnus Hansen fra fællesorganisationen i Fredericia, der klart har fremført over for LO-bladet, at man fremfor alt ønsker at få hold over aktionerne. Svend Aage Toft fra Varde, også fra fællesorganisationen, har sagt det på en lidt anden måde, men indholdet er det samme: „Vi må søge at dæmme op for de helt vilde aktioner. De falder altid tilbage på fagbevægelsen“. Hvem bestemmer, hvor vild en aktion er? Jeg mener bestemt ikke, det skal være SD-bosserne ude omkring i fællesorganisationerne. Det er kun arbejderne på arbejdspladserne, der selv kan tage stilling til det.

Der trækker sig en lige linje klart overalt, såvel herinde som i fagbevægelsen og på arbejdspladserne. Socialdemokratiet har valgt at gå hånd i hånd med de borgerlige om at gennemføre et massivt angreb på arbejderklassen. VS og andre progressive partier og grupper har valgt at gå en anden vej, den antikapitalistiske vej. Man kan roligt fastslå, at fronterne er trukket op. Det skal nok blive varmt.

Jes Schmidt (CD):

Man skulle jo næsten ikke tro det, men der findes faktisk en verden uden for Verona. Men hr. Wilhjelm har fristet mig på en måde, så jeg ikke kan undlade en lille bemærkning inden for murene. Det var hans bemærkning om, at særlig indkomst er arbejdsfri indkomst. Jeg må sige, at denne bemærkning for mig at se er en fornærmelse mod store dele af landets befolkning, især

dem, som har vanskeligheder med at holde realværdien af deres produktionsmidler.

Men nu til verden uden for Verona — så langt borte er det jo ikke. Det er en god gammel tradition, at det tyske mindretals repræsentant her i huset, som jeg jo også er, ved siden af at være almindelig parlamentarisk arbejder her i huset fremsætter et par enkelte bemærkninger, som angår grænselandet. Det billede, jeg kommer med dernedefra, er jo knap så trist som det økonomiske, der blev fremført her.

Den revision af friskoleloven, som vi nu lige har vedtaget, giver absolut anledning til at udtrykke tilfredshed med, at der med hensyn til kørsel og skolebørnenes forhold nu er blevet lovfæstet en ordening, som praktisk giver ligestilling mellem de forældre, som sender deres børn i de offentlige skoler, og de forældre, som sender deres børn i de private skoler.

Det, vi nu håber, er, at der ikke opstår rivninger mellem kommunerne og de enkelte privatskoler, især dér, hvor timeplanerne ikke stemmer helt overens og heller ikke kan stemme overens, fordi de private skoler jo ifølge den revision, vi har, tilstås enkelte ekstratimer på grund af deres større sproglige behov. Jeg er kun ked af, at den ærede undervisningsminister ikke med ét ord gik ind på det, jeg spurgte om ved første behandling af friskolelovforslaget, nemlig om man kunne give de udenlandske skoler her i byen den samme mulighed for tilskud til ekstratimerne, som man giver nationale og religiøse mindretalsskoler. Det er ikke mindretalsskoler, det ved jeg godt, men de opfylder sprogligt det samme kriterium.

Jeg er så glad for den netop vedtagne lov om tipning og fordeling af tipsmidlerne. Jeg er glad for det kompromis, man har opnået, og for, at man fra begge sider, idrætten og de idébestemte ungdomsorganisationer, er nogenlunde, om ikke helt, tilfreds med det. Men især er jeg jo glad for, at det tyske mindretals ungdomsforbund nu kan komme ind under de generelle tilskudsordninger for det idébestemte ungdomsarbejde.

Når jeg er ved at takke regeringen, skal socialministeren skam heller ikke gå hjem med tom lomme. Jeg takker hende for, at hun har udformet et så klart cirkulære angående kommunernes ret til at anvise plad-